

Foundationem an. 1043. Hocburgense monasterium in honorem B. Mariæ dedicasse dicitur ad annum 1043.

Jam vero Tullensem episcopatum Bruno viginti duobus abhinc annis obtinebat, cum una voce prælatorum et optimatum in Wormatiensi conventu, ab Henrico III imperatore celebrato, in summum pontificem, mortuo Damaso II, electus est; cui electioni nequaquam acquiescere voluit, nisi clerus et populus Romanus eam probasset. Facta est igitur hæc electio an. 1048, paulo ante festum Natalis Domini, quod ille in sua Tullensi Ecclesia celebravit. Dehinc assumpto peregrini habitu, tertio post festum die Romam in plurimorum prælatorum comitatu contendit. Romæ probata ejus electione Dominica prima Quadragesimæ pridie Idus Februarii 1049, apostolicæ cathedræ appositus est, Leo dictus ejus nominis IX. In pontificatu nomen ac titulum episcopi Tullensis primis duobus annis retinuit. Eodem anno in Galliam iter aggressus, concilium Ticini habuit infra octavam Pentecostes, post quod in Saxoniam convenit imperatorem. Unde ambo Coloniam profecti, illic festum SS. apostolorum Petri et Pauli celebrarunt. Suam vero dilectam Tullensem Ecclesiam invisere Leo non est cunctatus, ubi solemnitatem exaltationis S. Crucis exegit. Tunc ad Hermanui sancti Remigii Remensis abbatis preces, Remos accedens 29 Septembris, in festo S. Michaelis, translationem egit corporis S. Remigii, ecclesiam dedicavit, et concilium inchoavit 3 die Octobris. Romam redux, in synodo habita anno 1050, mense Maio, Gerardum Tullensem episcopum in sanctorum

numerum retulit, festumque ejus jussit celebrari viii Kal. Maii; imo et corpus ipsius Tullum denno reversus e terra levavit mense Octobri anni ejusdem. In sequenti vero, dum Romæ versaretur, episcopatum Tullensem, quem huc usque retinuerat, Udoni primicerio tradidit, huncque pro bonorum ac privilegiorum confirmatione indulsit. In Germaniam constituendæ pacis gratia inter Henricum imperatorem et Andræam Hungariæ regem regressus an. 1052, Andræam omni compositioni obsistentem ecclesiasticis subjectis censuris. Priusquam e Germania discederet, ab imperatore validum obtinuit exercitum ad debellandos Normannos. Unde cum hisce copiis Alpes trajiciens, per dies Quadragesimæ an. 1053 Romam pervenit. Castris utrinque in Appuliam promotis, viii Kal. Julii fortiter ab utraque parte pugnatum fuit, sed Normanni fuere victores. Leo ex prælio in castellum se recepit, moxque acriter obsessus est et captus. Normannis tamen reddita, quam ademerat, sacra communione, ix Kalend. Augusti incolumis ab Hunfrido Normannorum duce Beneventum deductus, ibi aliquantum temporis detentus est usque ad paschale tempus anni insequentis, quo Romam adire permissus, feliciter diem clausit xiii Kal. Maii, miraculis ante et post obitum editis clarus. Obiit quinquagenarius, sexto pontificatus anno: sepultus ad altare S. Gregorii in basilica Vaticana. Libros de rebus ab eo gestis duos scripsit Wibertus Tullensis archidiaconus ejus familiaris, quos Bollandiani ediderunt tom. II Aprilis ad diem 19 ejusdem mensis.

NOTITIA ALTERA.

(Apud Mansi, *Conciliorum ampl. Collect.*, tom. XIX, col. 633.)

Leo, qui hujus nominis vulgo IX appellatur, ex comite Dagspurgensi, episcopo Tullensi in Leucis, cui nomen Bruno fuerat, maximo bono totius Ecclesiæ catholicæ creatus est pontifex Idibus Februarii, anno 1019, tempore Henrici imperatoris II. Cardinales per legationem ab imperatore petiverunt suo nomine eligi et præsentari aliquem idoneum qui Benedictum jam tertium sedem apostolicam violenter invadentem ejicere posset. Delegit imperator Brunionem ex nobili Francorum prosapia oriundum, Tullensem episcopum, eumque purpura pontificali indutum a se dimisit, ut coram cœtu cardinalium se eligendum præsentem sisteret. « Cum per Gallias iter ageret, inquit Otto Frisingensis, contigit eum Cluniacum venire, ubi forte tunc præfatus Hildebrandus, prioratus, ut dicitur, obedientiam ministrabat. Is vero Leonem adiens, æmulatione Dei plenus, constanter eum de incepto redarguit, illicitum esse inquires per manum laicalem summum

pontificem ad gubernationem totius Ecclesiæ violenter introire. Verum si suis se credere velit consiliis, utrumque, et quod majestas imperialis in ipso non exacerbetur, quodque libertas Ecclesiæ in electione renovetur, se pollicetur effecturum. Inclinator ille ad monitum ejus purpuram deponit, peregrinique habitum assumens, et ducens secum Hildebrandum, iter carpit. Igitur ad Urbem usque venientes consilio Hildebrandi a clero et populo Bruno in summum pontificem eligitur. » Ita Leo, sicut illi more apostolico præcedentibus prophetiis et visionibus ante quinquennium divinitus revelatum fuerat, legitime electus est Romanæ Ecclesiæ pontifex optimus, meritis valde insignis, et ob vitam quam ducebat angelicam, angelorum consortio dignissimus. De quo hoc memorabile refert Sigebertus, quod cum ex Galliis Romam tenderet, audiverit voces angelorum cantantium: *Dicit Dominus: Ego cogito cogitationis pacis et non afflictionis* (Jer. xxix): Un-te factum esse

credo quod simul ac consecrationem pontificiam Romæ accepisset, nihil ibi moratus, Sipontum in Apulia ad visitandam ecclesiam Sancti Michaelis in rupe Gargana sitam, et ad promerenda apud Deum suffragia sanctorum angelorum, celeberrimam ejus temporis peregrinationem accurrerit. Ex hac peregrinatione reversus, monasterium Cassinense ingressus, peracto ibidem missæ sacrificio, pro honoribus sibi exhibitis gratias egit, et monasterium simul et abbatem multis privilegiis donavit. Tullensis Ecclesiæ tantus amator exstitit, ut titulum priorem Tullensis episcopatus relinquere non voluerit. Patrimonium suum impendit in erectionem monasterii Sanctæ Crucis, illudque amplissimis redditibus locupletavit. Rebus Ecclesiæ in Italia compositis, venit in Germaniam, habitisque ibidem conciliis pluribus, quoad mores eandem reformavit. Cumque ex Galliis in Italiam se conferret, ex Lotharingia secum duxit Humbertum, virum omni virtute et doctrina excellentissimum, eumque ad prædicandum Siculis verbum Dei archiepiscopum ordinavit, ex quo postea sanctæ Romanæ Ecclesiæ factus est cardinalis. Donatione abbatis monasterii Sancti Remigii in Gallia suscepit lignum scyphum benedictionis causa oblatum, quem pro amore tanti pontificis valde observabat; qui cum de manu ferentis ministri casu decidisset, et fractus fuisset, valde contristatus eam ob rem pontifex, jussit sibi fragmenta offerri præmissaque oratione, altera pars alteri adjuncta fuit. Presbyterum quemdam, qui per cancellarium sedis apostolicæ, data pecunia corruptum, litteras absolutionis furtim obtinere studuerat, redditis illi cum imprecatione apostolica muneribus dementavit. « Quamdiu Romæ remoratus est, inquit Leo Ostiensis, omni tempore tribus per hebdomadam diebus a Lateranensi ecclesia usque ad Sanctum Petrum privato habitu, nudisque pedibus, cum duobus aut tribus clericis noctu psallendo et orando pergebat. » Decimam partem oblationum, quas prædecessores in suum usum convertere consueverant, ipse utilitati basilicæ principis apostolorum cessit. Suenonum Danorum regem, cognomento Magnum, trium regnorum dominum, coegit dimittere uxorem quam duxerat consobrinam. Ad componendas dissensiones inter imperatorem et Andream Hungariæ, Roma evocatus venit in Germaniam; sed delusus a rege Hungariæ nihil effecit. Adversus Nortmannos auxilium imperatoris petiit et impetravit. Cum Wormatiæ una cum imperatore natalem Redemptoris celebraret, postero die, propter inobedientem diaconum auctoritate apostolica suspensum, ipsi cum Luitpoldo Moguntino orta fuit illa

A controversia, quam abbas Urspergensis refert; et de ea pro suo odio quod schismaticus in Romanos pontifices conceperat, male judicavit. Eodem tempore in Germania existens, abbatiam Fuldensem, et Bambergam sedi apostolicæ antehac donatam, pro Benevento aliisque civitatibus et juribus in Italia ab imperatore acceptis, permutavit. Cum Nortmannis infelici prælio pugnavit: fugato enim toto exercitu, Teutonicorum militum alii cæsi, alii capti fuerunt; imo ipse pontifex in Nortmannorum manus ac potestatem venit, non sine vincientium Nortmannorum dolore et pœnitentia. Unde factum quod eidem, quanquam victus esset, ob reverentiam apostolici culminis, in omnibus tanquam victori morem gererent, ipsumque cum suis omnibus, prout petierat, relaxarent et honorifice in locum quem vellet tutum deducerent. Petrus Damiani, in epistola ad Firminum episcopum, adversus Leonem bella tractantem et militaribus copiis se miscentem scripsit; eumque hac de re, quasi rem malam et ecclesiastico ordini inconvenientem egerit, reprehendit et suggillat. Sed cum hac de re aliter universa sentiat Ecclesia, ignoscendum est merenti eremitæ qui Germanorum et Gallorum loricatos et galeatos episcopos perstringens, stylum nimis laxavit, et, ut in hujusmodi affectibus frequenter accidere solet, metam redargutionis excessit. Petrus patriarcha Antiochenus sapiens quæ sunt catholicæ fidei, simul ac creatus est patriarcha, more majorum, catholicæ et apostolicæ Ecclesiæ communionem per epistolam una cum fidei professione ad Leonem missam expetivit; et, ut ex reddita Leonis epistola constat, impetravit. Post acceptam et refutatam impiam Michaelis Constantinopolitani patriarchæ epistolam, pro pace inter Latinos et Græcos concilianda, et pro bello adversus Nortmannos conficiendo, legationem misit Constantinopolim ad Constantium Monomachum imperatorem. Fungebantur legatione Humbertus episcopus Silvæ Candidæ, Fridericus archidiaconus cancellarius, cardinales, et Petrus episcopus Amalphiitanus. Rerum ab ipsis Constantinopoli gestarum commemoratio brevis et succincta exstat apud Baronium. Antequam a legatione reverterentur, Beneventi infirmatus in comitatu Gunfridi Nortmanni olim hostis sui, Romam delatus, sancte et pie obdormivit in Domino xiv Kalendas Maii, postquam sedisset annos 5, menses 2 et dies 8. Sepultus in basilica sancti Petri, juxta sepulcrum sancti Gregorii, miraculis celeberrimis claruit. Cessavit episcopatus menses undecim et dies viginti quatuor.